

חמשירון

היה היה גבר, שמו ליש,
שפוסל דמות אשתו בנוש שיוש.
הוא מאד הישרדד
על דמיון למודל
אז יצא — מה לעשות? —
ראש של תיש...
יעקב שבתאי, תלאביב

היה היה גבר, שמו ליש,
שזנח את אשתו ביום דיש.
היא סירבה לוותר
וברחה עם אחר —
והצמיחה לו זוג קרני תיש.
יוסף אלמוגי, תלאביב

היה היה גבר, שמו ליש,
ששבר כמיטבה את השיש.
אז אשתו השמנה
חיש תפסה לבנה —
ושוב אין לה גבר שמו ליש...
ירום ברנשטיין, תלאביב

כיון שאתם כה מתקשים במציאת חרוז
מתאים לשמות, ניבחר הפעם חמשיר
בלי שם פרטי:
מעשה בשויכיתניק מסכך...

העולם הבא

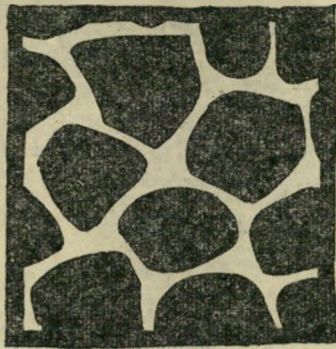
בעריכת ליילי גלילי

מוזמנים משתתפים. אחד מן המשתתפים
בחיבור החומר המתפרסם בעמוד זה, יזכה
בפרס של עשר לירות שיוענק מדי שבוע.
הזוכה השבוע הוא: יעקב שבתאי, תלאביב.

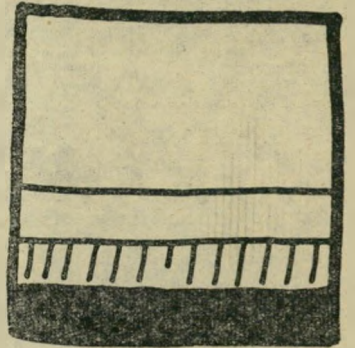
טעות לעולם צודקת

במרכז הציורים שהתגלו מטעם תנ"ך
עת המושבים. (הארץ)
מרים קמינסקי, תלאביב
חבל שהדיונים לא התנהלו יותר
בשקט.
החלוץ המרכזי הפקיע שני שערים
(ידיעות אחרונות)
אריה אמיתי, רחובות
והועבר לבית הדין למניעת ספרות.
בחנויות המכולת אי אפשר היה לה
שיג צמות לפסח (הבוקר)
יואב צבר, תלאביב
אבל במספרות היה די והותר.

השקשת

הנה הכותרות לקשקשת מלפני שבר
עיים (מצד ימין). כרמל ויחזקאל
ליפשיץ, מפתח תקוה, הצייעו: חלק מ'
מסרק כריכוככא שנמצא עלי
ידי יצאל ידיו בחפירות מדבר
יהודה. יצחק לוי, מירושלים, הצייע,
לעומת זאת: מסרק שיש בו מעבר
(בקושי) לכינה אחת בלבד.
הצעתו של זו. רכלבסקי מירושלים —
גשר רעוע על הים השחור. ואילו
נורית ז, תלאביב — פקיר מהודו
שהתכסה בשמיכת מסמרים.

אגדות מידד

בחברה האנושית כולנו
תלויים זה בזה, אחוים
ודבוקים יחד כמו באר
טובוס, ואין אחד הרר
זה לחתר על מקומו
ואין רואים את הדרך
וסומכים על המנהיג ש'
כבר נגיע פעם לאיזה
מקום, קצת שחוקים אבל
עוד ראוים לשימוש. ב'
תנאים כאלה, מובן מאליו
כי העיקר היא האחחה.
כלומר, עלינו לאהוב זה
את זה. אבל חברה, לא
כולכם בבת אחת. כן,
תמיד עליכם לשתף פעור
לה. אחד בפנים ואחד
שומר, או להיפך: אחד
שומר ואחד בפנים ולתי
לוק בכל, ביחוד ברכוש
הוולת, כדי להימנע מ'
קנאה. כמו שאמרו חכמינו: יהי ממוין
חברך חביב עליך כשלך.

הצוואה הגדולה

חברים פועלים, שלפו
נא מכיסכם את הממחר
טות. אני נפרד מכם —
לנצח. אל תעמדו אתי
על המקת. נו, טוב. לפי
חות לשבוע, אבל חכו
רגע. בטרם ניפרד, אנאם
קצת.
זאת צודאתי. הפוליי
טית.
ובכן, חברים פועלים,
כדאי לזכור כי גם אנח'
נו בני אדם. פחות או
יותר. אל תסתכלו עלי.
והאדם בריה חברתית.
תמיד צריך הוא בני'
אדם. כמו כינים. מצב'
כס, ואפילו קיומכם
עצמו, תלויים במצב ה'
חברה — חברת החשמל,
קייור פרייור, מקורות,
חברת ים המלח וכו'. מי שהצליח
להסתדר בחברה, זה נורמאלי. כך קבע
הדוקטור גרינחאלד בדו"ח שלו על נע'
רות הטלפון. ומי שאינו מצליח להס'
תדר בחברה נעשה או נערת טלפון או
עשיר. על כל פנים, טיפוס אסוציאלי,
כזה שהכל רוצים להיות יודיו.
חשיבותו של הפרט בחברה נקבעת
לפי יכולתו ליצור — בעיות. ולפי
מידותיו, הפיזיות והרוחניות. יש מידות
טובות ויש מידות רעות. במידות הטור'
בות מודד אדם את עצמו. ברעות את
יודיו. למשל: הכרת ערך עצמו —
והירות; הסתפקות במועט — וקמצנות;
עקביות — ועקשנות.
ההסתפקות במועט היא מידה טובה,
כשיודעים מה הוא מעט. מנהל המכירות
של קאופהאלה אמר לי: "שני מילי'
ארדים לשנה זה מעט". אמרתי לו:
"אולי אוכל אני לקבל מעט?"
בכל אופן, צריך לדעת להסתדר, כי

מזה צוחקים הצינים

"למה אתה מתכוון כשאתה אומר שלבית הזה שבניתי
אין סגנון? הלא יש לו לפחות חמשה!"

מזה צוחקים האיטלקים

